

Hayatın Sesi

Gülseren
Budayıcıoğlu

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, üç çocuklu bir memur ailesinin ilk çocuğu olarak Ankara’da dünyaya geldi. TED Ankara Koleji’nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakóltesi’ne girdi. Öğrenciliği boyunca bir yandan da yeni açılan TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi’nde on yıl boyunca asistan ve öğretim görevlisi olarak hizmet verdi.

Ankara’da yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005’te, Türkiye’nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ve İstanbul’un çeşitli bölgelerinde hizmet veren Madalyon Psikiyatri Merkezi’ni kurdu.

Psikiyatri bilimini hikâye ve romanlar yoluyla insanlara ulaştırmak amacıyla yazdığı *Madalyonun İçi*, *Günahın Üç Rengi*, *Hayata Dön*, *Kral Kaybederse* ve *Camdaki Kız* adlı kitapları yayımlandı. Hemen ardından bu kitaplardan esinlenerek hazırlanan “İstanbul Gelin”, “Dođduđun Ev Kaderindir”, “Masumlar Apartmanı”, “Kırmızı Oda” ve “Camdaki Kız” adlı televizyon dizileri beğeniyle izlendi.

2020’de *Madalyonun İçi* adlı kitabı Yıldız Teknik Üniversitesi tarafından yılın kitabı ödölüne layık görüldü. Yine aynı yıl, Medipol Üniversitesi tarafından “Yılın En İyi Farkındalık Yaratan Yazarı” ödülünü aldı.

2021 yılında Hacettepe Üniversitesi’nce yılın en iyi yazarı seçilerek “3. Kristal Geyik” ödülünün sahibi oldu. İstanbul Teknik Üniversitesi’nin dağıttığı 2021 yılı Sosyal Medya ödülleri yazarlık dalındaki ödül yine Gülseren Budayıcıoğlu’na verildi.

Yeditepe Üniversitesi “9. Dilek” ödülünü ise, yılın en iyi dizisi kategorisinde “Masumlar Apartmanı” aldı.

İki çocuk annesi olan Gülseren Budayıcıoğlu, Madalyon Psikiyatri Merkezi’nin başkanlığını yapmaya, ülkemiz insanlarının gerçek yaşamlarından alınan hikâye ve romanlarını yazmaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu

www.twitter.com/drgbudayicioglu

drgbudayicioglu@madalyonklinik.com

Hayatın Sesi

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Camdaki Kız
Hayata Dön

HAYATIN SESİ

Yazan: Gülseren Budayıcıoğlu

Editör: Neclâ Feroğlu

Kitapta yer alan hikâyelerin bir kısmı, daha kısa olarak, Gülseren Budayıcıoğlu'nun *Hürriyet* gazetesindeki köşesinde de yer almıştır.

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2022 / ISBN 978-625-8036-85-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomođlu

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hayatın Sesi

Gülseren Budayıcıoğlu

İçindekiler

Hayatın sesi.....	21
Hanife nasıl kurtulur?	27
İlahi adalet	35
İssız evlerin çocuklarının trajedisi ve ilk aşk	37
Yaşamak bir sanattır	47
Kocasından dayak yiyen profesör.....	49
Şiddet	57
Şen olasin Halep şehri	63
Ali.....	71
Anneee, evimize gidelim!	77
Kadınlarımızı öldüren hasta adamlar	85
Nöbetçi doktor	93
Kader motifi.....	101
Ruhsuz evin kızı Öznur	109
Keşke anadilimiz şefkat olsa	117
Fehime Hanım'ın yardımcısı	125
Acil servis günleri	133
Okula başlama serüveni ve öğretmeni sevmek	141
Salih	149
Bir erkek hikâyesi.....	157
Evlilik üzerine	163
Altın bilezik	171
Süheyla terk edilmekten çok korkuyor.....	179
Duygusal ihmal	187
Gerçek olan hayaller	193
Karısını döve döve öldüren adam.....	201
Kezzap.....	209
Gülümse.....	215

Teşekkür

Bu kitabın yazılmasında bana her zaman olduğu gibi sevgiyle, şefkatle destek veren sevgili çocuklarım Yağmur ve Hasan'a, yazdığım her kitabımı basılmadan önce dikkatle okuyan ve beni yönlendiren sevgili dostum MKD'ye, her yazdığımı dikkatle gözden geçiren ve öneriler yapan genç arkadaşlarım sevgili Emre Pekçetinkaya ve sevgili Gizem Çil'e; titiz çalışmalarını ve sevgi dolu yaklaşımlarıyla sevgili editörüm Necla Feroğlu'na, sevgili Gülgün Çarkoğlu'na, sevgili Cem Erciyes'e ve tüm Doğan Kitap ailesine teşekkürlerimi sunarım.

Bu dünya hepimizin

Canlı cansız,
dağ tepe,
deniz derya,
ağaç çiçek,
börtü böcek,
kedi köpek
ve biz insanların.

Onlar bizden önce varmış zaten. Biz sonradan gelmişiz.
Yani biz o döngünün devamıyız.
Belki son halkasıyız, belki son bile değiliz.

Eğer dünya bizim yaşam alanımız, bizim evimizse o evin;

her tahtasına,
her çivisine,
rengine,
kokusuna,
havasına suyuna,
temizliğine,
bakımına özen gösterelim.

Çünkü içinde yaşayacak,
bizden sonra gelenlere tertemiz teslim edecek
başka bir evimiz yok.

Giriş

Merhaba benim çok sevgili okuyucularım,

Salgın başlayalı beri çoğunuzun yaptığı gibi ben de eve kapandım. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar uzun süre evde oturmamıştım. Oysa önümüzdeki günler için ne planlarım vardı. İlk şaşkınlığın ardından yavaş yavaş alıştım evde yaşamaya.

Alışmayıp da ne yapacaksınız, hayat ne yapacağını hiçbirimize sormuyor ki... Tıpkı sizler gibi ben de en alışkın olduğum şeylere yöneldim. Biraz da evde çalış dedim kendime. Bu arada bol bol düşünmeye de vaktim oldu. Geçmişini düşündüm, bugünlere hangi yollardan geçerek geldiğimi; acılarımı, kayıplarımı, sevinçlerimi, mutlu günlerimi düşündüm. Çocuklukta hayallerimi, gençlikteki heyecanlarımı, olgunlaştıkça nasıl değiştiğimi, sabahlara kadar masamın başında yazı yazdığım yorgun gecelerimi, akşamlara kadar klinikte hastalarımıla geçen büyümlü zamanları...

Her birini dinlerken hep ufak tefek notlar alırdım. Hastalarım ne yazdığını çok merak ederdi. Hatta sık sık, kenardaki dolapta duran dosyaları bir gece gizlice kliniğe girip okumak gibi hayalleri olduğunu söyleyince birlikte gülerdik. Kimine de oraya ne yazdığını gösterirdim. Okurken heyecanlanır, hemen de gözleri dolardı. Bir başkası tarafından kendisi için yazılanları okumak, demek onları çok heyecanlandırıyor, biraz da hüzünlendiriyordu. O sayfalara daha çok, hikâyenin

beni en çok etkileyen, o hikâyeyi özgün yapan ayrıntılarını yazardım.

Okuduğunuz kitapları biraz da bu keşiften yola çıkarak yazdım.

İlk kitabım olan *Madalyonun İç'i* ni yazdığım günleri hiç unutmuyorum. O kitabı yazarken nasıl bir ruh hali içinde olduğum aklıma geldikçe hep içimi derin bir hüzün kaplıyor. Yazarlık önemli bir meslek. Bilgi ister, yetenek ister, fedakârlık ve tecrübe ister. Her şeyden önce cesaret ister. Bende bunların ne kadarı vardı acaba? Hem çok korkuyor, bir o kadar da çok istiyordum yazmayı çünkü içimdeki ses, “Bugüne kadar öğrendiklerini mutlaka daha geniş kitlelerle paylaşmalısın” diyordu. Çünkü nasıl ki mutluluk paylaştıkça çoğalır, acının da paylaştıkça azaldığını biliyordum.

Ben hastalarımı dinlerken onları nasıl anlıyor, acılarını paylaşıyorsam, siz okuyucularımın da onları anlayacağını, anladıkça bunun kendi acılarınıza da şifa olacağını inanıyordum. Bunları bilsem bile yine de yazmaktan korkuyordum.

Üstelik o dönem hayatım zaten yeteri kadar doluydu. Bir yanda çok düşkün olduğum ailem yani eşim ve iki çocuğum, bir yanda arada bir dozunu kaçırarak geç saatlere kadar baktığım hastalarım ve çok sevdiğim arkadaşlarım...

Zaten hayatım da bundan ibaretti. Yine de yorgunluktan ayakta duracak halim kalmasa da evde herkes yattıktan sonra salondaki yemek masasının başına oturup –o zaman henüz bir çalışma masam yoktu– geç saatlere kadar yazardım.

Şimdi düşünüyorum da, normal biri kendini böylesine yormaz, hatta cezalandırmaz. Bunu ya deli yapar ya da “deli doktoru”. Bu terimi sanırım hepimiz biliyorsunuz. Bir zamanlar küçük büyük, ruhsal sorunu olan ve psikiyatriste giden herkese deli, bize de deli doktoru derlerdi. Ancak şimdi işler değişti. Artık bizden yardım alanlara akıllı diyoruz.

Tam dört yıl uğraştım o kitap için. Sonunda 2004’te ya-

yımlandı. Bu sefer de başka türlü bir endişe çöktü üzerime. Bunca emek verip yazdım ama acaba insanlar bu kitabı okuyacak, vermek istediğim mesajları, hissettirmek için çok uğraştığım insana has özellikleri, güzellikleri, hoşgörüyü, sevgiyi, şefkati, merhameti alabilecekler miydi?

Psikiyatri gibi anlatılması da anlaşılması da zor bir bilim dalının mensubu olarak meramımı doğru ifade edebilmiş miydim? Şimdilerde, aradan bunca yıl geçtikten sonra bu kitabı hâlâ en çok satanlar listesinde görünce hep gözlerim dolar. Bir yandan heyecandan içim titrer, sevinirim, bir yandan da o günler hüznendirir beni.

O kitap, meğer hiç beklenmeyen bir serüvenin başlangıcymış. Hayatın bana ne büyük sürprizler yapacağını o zamanlar hiç bilmiyordum. Hayat böyle işte, hep gizemli, hep bilinmezliklerle dolu... Yarınların ne getireceğini bilsek, belki de yaşamak bu kadar cazip olmazmış.

Ardından öteki kitaplar yazıldı. Diğer yazarlar kitaplarını nasıl yazıyor bilmiyorum ama ben anlatacağım hikâyenin içine iyice girmeden, o günleri kendime tekrar tekrar yaşatmadan yazamıyorum. Hikâyenin beni en çok etkileyen yerlerini kendime iyice hatırlatmadan olmuyor bu iş. Onu yaşayan, bana bunları anlatırken ne hissettiyse, en çok da bunu arıyorum.

Tabii bir de onun kim olduğunu asla belli etmemek var. Kişiyi ait tüm bilgileri değiştiriyorum. O artık bambaşka biri oluyor ama duygulara hiç dokunmuyorum. Yaşanmış bir hikâyeyi güzel yapan da zaten içindeki duygulardır.

Her kitabımda, hayatın, kimselere gösteremediği gerçek yüzünü yazmaya çalışıyorum. O yüzü gördükçe, içimizde hissettikçe hayat eskisi kadar saklanamıyor bizden. Kenarından köşesinden de olsa kaderin bilinmezliğini, acı ya da tatlı sürprizlerini, bizi kullanarak kendi elimizle yine kendimize neler ettirdiğini görmeye başlıyoruz.

“İnsan kaderini değiştirebilir mi?” En çok da bunu soruyorsunuz bana. Bunca insanın en derinlerini, acı tatlı her türlü yaşanmışlıklarını en gerçek yüzüyle gördükten sonra artık bazı şeyleri değiştirebileceğimize sonuna kadar inanıyorum. Bu meslek sayesinde kaderini değiştiren, mutsuz, hüzünlü, acılı bir hayatı geride bırakıp bambaşka kapıları zorlayan, bambaşka duygularla, hayata gülerek bakabilen pek çok insan tanıdım. Bunu yapabilmek için kendimizi çok iyi tanıyıp doğru teşhisi koyabilmenin ne kadar önemli olduğunun da farkındayım. Bu kitapların, kitaplardaki birbirinden çok farklı gerçek hikâyelerin, hatta kitaplardan uyarlanan dizilerin sizin kendinize doğru teşhis komanızda çok yardımcı olacağına inanıyorum. Hep diyorum ya, “Başkalarının ne hissettiğini anlarsak, kendimizi de daha kolay anlarız” diye.

Kaderimizi daha güzel, daha mutlu, huzurlu ve keyifli yollara doğru yönlendirebilmek için en çok neyi değiştirmemiz gerektiğini bilmek gerekiyor. Bunları bilip bu değişikliği gerçekten istiyor ve bunun için çabalıyorsak, gerisi zaten çorap söküğü gibi kendiliğinden geliyor.

Bir yandan da sizlere bu yaşanmış hikâyeler yoluyla ülkemiz insanlarını, aslında her birinin neler yaşadığını anlatmaya çalışıyorum. Bizler birbirimizi tanıdığımızı zannetsek de, aslında pek tanımıyoruz. Onlar da bizi tanımıyor. Bizim ülkenin insanları bu konuda ser verir sır vermez. Kültürümüzden gelen bir özellik bu.

Tekrar ilk kitabım olan *Madalyonun İçİ*'ne dönecek olursak, işte o ilk kitaptan beri hayattan en çok da bunu istemiştim. Kitaplarımı herkes ama özellikle de kadınlar, gençler okusun. Okusun ki bir kere geldiğimiz bu hayat hepimize güzel günler gösterebilir.

Demek hayat sesimi duymuş ki, siz sevgili okuyucularım bu kitaplara böylesine bir ilgi gösterdiniz. Hayatın sesimi

duymuş olması beni hâlâ çok heyecanlandırmaya devam ediyor. Hayat beni duydu, ben de onu.

Aslında hayat o sesi sadece bana duyurmuyor, dikkatli dinlerseniz eminim siz de duyacaksınız o sesi, “Hayatın sesi”ni...

Bakalım bu kitapta hayat bize neler diyor.

Beni ilk günden beri sevgiyle, şefkatle sarıp sarmalayan siz sevgili arkadaşlarıma, dostlarıma, en derin sevgilerimle...

Gülseren Budayıcıoğlu

Hayatın sesi

Her birimiz kendi dünyamızın merkezinde yaşıyoruz. Her birimizin hayatını yazsak roman olur çünkü hayat çok zengin. Öyle zengin ki, her birimize birbirinden çok farklı serüvenler yaşıyor. Dümdüz yaşayıp gittim, benim hayatımda yazacak da, anlatacak da önemli bir şey yok diyenlerin bile biraz derinlerine inerseniz, size neler anlatırlar, neler.

İşte bize bunları anlattıran hep hayatın bize gösterdiklerinden çok hissettirdikleridir. Bizi en çok duygulandıran, bazen ağlatan, bazen de güldürenlerdir. Şaşırtan, heyecandıran, kalbimizi çarptıran, korkutanlardır. Bazen umutlandıran, bazen de o umudu kökünden budayanlardır. Her şeyi unutturken, hiç aklımızdan gitmeyen unutamadıklarımızdır.

Hal böyle olunca da hepimizin hayatı romandır aslında.

Çok yaşlı bir dünyada yaşıyoruz. Gençliğinde kimseleri istememiş dünya. Milyonlarca yıl sonra yalnızlıktan sıkılmış olmalı ki, yavaş yavaş canlılar türemiş. Sıra insana gelene kadar birbirinden farklı binlerce canlı türü oluşmuş. Sonunda bakmış ki, onların hiçbirine kendini gösteremiyor, anlatamıyor, sonunda insanı yaratmış. Akıllı, becerikli, duygulu, ağlamayı da gülmeyi de, heyecanlanmayı da konuşmayı da bilen insanı.

O günden sonra dünyamızın canı bir daha hiç sıkılmamış.

Milyonlarca yıldır, milyarlarca insan gelip gitmiş dünyamıza.

Ünlü padişahlar, sultanlar, krallar kraliçeler, prensesler, ünlü komutanlar, bilim insanları, devlet başkanları, sanatçılar, filozoflar, ünü büyük Kozanoğlu bile kaderi, kısmeti ne kadarsa, o kadar kalabilmiş dünyamızda. Yani bu dünya Sultan Süleyman'a bile kalmamış.

Sadece köşklere, saraylardakiler değil, kenarda köşede, kimi maden ocağında, kimi bir kulübede, kimi soğuktan donarak, kimi güneşin altında yanarak, kimi öksüz, kimi yetim pek çok gariban da geçmiş bu dünyadan. Hangisi bu ömrün tadını daha çok çıkarmış dersenez, bence o da belli değilmiş çünkü sadece maddi varlıklar insanı mutlu etmeye yetmemiş.

Bir de bizden sonra gelecekler var. Onlar acaba nasıl bir dünyada yaşayacaklar, işte onu çok merak ediyorum. Annem anlatırdı, yüz yaşında ölen bir ninesi varmış annemin. Hep dua edermiş Allah'a, beni ak saçlarımla teneşire yatırma diye. Bir gün aniden bütün saçları dökülvermiş. Bir de bakmışlar, altından simsiyah saç çıkıyor. Annem, "Üzüm gibi simsiyah, bebek saçı gibi saçları çıktı ninemin" diye anlatırdı. Saçlar biraz uzayınca da bir sabah aniden ölüvermiş nene. Teneşirde yıkanırken ninenin simsiyah saçlarını görenler hayretler içinde kalmış. Annem o zaman 7-8 yaşlarındaymış. "Allah ninenin sesini duydu" demiş herkes.

İşte o nine, çok okumuş, bilgili bir kadıymış. Başı sıkışan derdine derman olsun diye ona gidermiş. Ona en çok da zamanın ahirinde neler olacağını sorarlarmış. Zamanın ahiri dedikleri sanırım şimdi bizim yaşadığımız zamanlar oluyor. O da dermiş ki, "Evlerin boyu göğe degecek, içinde birbirini hiç tanımayan pek çok insan oturacak. Odanın ortasına bir kutu koyacaklar, dünyanın öbür ucundaki adamı kadını siz o kutudan göreceksiniz, ne dediğini duyacaksınız ama onlar sizi görmeyecek. İnsanlar demirden kutulara binip gökte geyecek, siz de onlara aşağıdan bakacaksınız.

Duygularımız durmadan akan derelere benzer. Doğduğumuzda pırl pırl olan o berrak dereye attığımız her sıkıntı, her kaygı, her üzüntü rengini değiştirir, onu bulanıklaştırıp karartır.

Bütün güzelliğine ve ihtişamına rağmen, hayat huysuz ve bencildir. Huysuz bir hayatla mücadele etmek, iyi yaşayabilmek ciddi bir sanattır. O sanatı da hayat kendisi öğretir bize; onun sesini duyanları, özen gösterenleri, anlamaya çalışanları bilir. Ona bakışımızı, duyduğumuz hayranlığı, onunla mücadele etmekten vazgeçmeyeceğimizi hissettikçe, bizimle başka türlü bir ilişki kurmaya başlar. Bize arkasını dönmez, unutmaz. İki kere vursa da üçüncüde öyle güzel şeyler yaşatır ki şaşırır kalırız.

Huysuz hayatla iyi geçinebiliyor, bunun için mücadele etmekten hiç yorulmuyor ve vazgeçmiyorsak, ne mutlu bize. Çünkü sadece bu mücadeleden hiç vazgeçmeyenlerin dereleri güneşte pırl pırl parlayarak akar...

*Gülseren Budayıcıoğlu bir kez daha kendi
"Kırmızı Oda"sının kapısını aralıyor ve orada biriken
hikâyelerden seçtiklerini bizlerle paylaşıyor;
"hayatın sesi"ni daha iyi duyup anlayabilelim diye...*

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 56

Sertifika no: 44910

ISBN 978-625-8036-85-5

9 786258 036855

Doğan
Kitap